

IZVEŠTAJ SA ĐERAVICE

14. - 17.07.2011.

U saradnji sa planinarskim društvom Hrid iz Plava, PD Pobeda je organizovala uspon na Đeravicu, sa crnogorske strane, pod nazivom „Prokletije bez granica“. Đeravica je sa 2656 metara drugi najviši vrh u celom prokletijskom masivu, posle Jezerskog vrha, i uzdiže se iznad srednjovekovnog manastira Visoki Dečani. U neposrednoj blizini vrha nalaze se mnogobrojna lednička jezera, od kojih je najveće Đeravičko, ispod samog vrha, a iz njega ističe reka Ribnik. I ove godine, odziv planinara bio je veliki. Na dugačkom spisku bili su : planinari iz Beograda - Pobeda, Kopaonik, Avala, Železničar, planinari iz Železničara - Vranje, iz Kablara - Čačak, planinari Vrbice iz Velike Plane, Juhora iz Jagodine, Železničara iz Novog Sada, Celtisa iz Sombora, Čelika iz Smedereva, Kinde iz Kikinde, Gorštaka iz Mladenovca, Zmaja iz Zvečana, kao i planinari iz Hrvatske, Bosne, Slovenije i Crne Gore.

Spremni za pokret - Babino Polje

Rano ujutru stigli smo u Plav, gde smo napravili pauzu i našli se sa planinarima iz društva Hrid, radi dogovora. Zatim smo se uputili u pravcu Bogičevice, ka eko-selu u Babinom Polju (1480 m), gde nam je bio predviđen smeštaj.

Posle prepakivanja, krenuli smo minibusevima do Bajrovića katuna (1750 m), odakle je započela naša pešačka tura. Stazom kroz šumu, prvo stižemo do prelepog Hridskog jezera na 1970 metara nadmorske visine. Tu pravimo kratku pauzu, a zatim krećemo na uspon na Hridski krš koji dominira jezerom.

Hridski krš

Hridsko jezero

Sunce je jako i dan je topao. Vremenska prognoza za ceo ovaj vikend izgleda će nam biti naklonjena i nećemo strepeti od kiše i grmljavine koja nas je jednom i sprečila da odemo do Đeravice. Sa Hridskog krša (2358 m) vidimo Kolate, Maju Rosit, Maju Jezerce, Karanfile, Prokletije...kao na dlanu.

U daljini gledamo i naš sutrašnji cilj, Đeravicu. Hridsko jezero ispod nas još je lepše sa visine, čini nam se...Dvadeset dvoje planinara kreće da se popne i na Krš Bogičevice (2374 m). Ostali deo grupe spušta se na jezero, odmara i čeka ostatak grupe koja stiže posle nekih sat vremena. Naša današnja tura završava se opet u Bajrovića katunu, gde nas čekaju minibusevi.

Pogled sa Hridskog krša na Đeravicu (ispod oblaka!)

Na Kršu Bogičevice

Sutradan ujutru, ustajemo po mraku, u 3 sata. Minibusevima dolazimo do podnožja Bogičevice (1640 m) i odatle krećemo pešice, nešto malo pre 5 sati kada je već i svanulo. U disciplinovanoj koloni, kroz široku dolinu Bogičevice i živopisne katune, dolazimo do ispod prevoja Bogičevice, do Vodica, gde nas čekaju crnogorski planinari koji su tu već stigli terenskim vozilima.

Posle zvaničnog otvaranja akcije i zahvalnosti domaćinima i Enesu Dreškiću, predsedniku planinarskog društva Hrid, koji je najviše doprineo da se ovog puta, posle nekoliko pokušaja, akcija i ostvari, krećemo dalje. Sada nas ima 81, od toga 54 planinara iz Srbije.

81 planinar

Dolazimo do prevoja Bogićevica, između Maje Rops i Tromeđe, gde Enko obavlja formalnosti sa graničarima. Predivne zelene livade svuda oko nas čine ceo prizor neopisivim. U daljini, vidimo Đeravicu. Čini nam se tako daleko...

Đeravica u daljini

Krećemo dalje i prolazimo pored jednog od mnogobrojnih jezera na današnjem putu. Idemo čuvenom „patrolnom stazom“ koja povremeno vodi po samoj graničnoj liniji sa Albanijom. U daljini gledamo bezbrojne prokletijske vrhove. Predeli oko nas ostavljaju nas bez daha: smenjuju se zelene livade, plava jezera, šareno cveće raznih boja, potoci koji meandriraju kroz doline, a onda i najlepše jezero od svih – u obliku srca, koje fotografišemo iz svih uglova. Stada ovaca raštrkana po padinama, krave i konji koji spokojno pasu, pored našeg puta, čitavom tom predelu daju neku neobičnu živost... Đeravica je već blizu, tu, ispred nas. Preko stenovitog grebena, bez opasnih detalja, a uz samo malo više opreza, konačno izlazimo na vrh. Presrećni smo. Posle toliko pokušaja, konačno smo uspeli da ispunimo i ovu želju.

Kolona

No comment

Scoliko

...i još jednom

Završni uspon

Na vrhu

Sa vrha vidimo dva modra jezera ispod nas, bezbroj planinskih vrhova, dok je kosovska strana neprekidno prekrivena beličastim oblacima. Fotografišemo se, odmaramo, uživamo. Dolazi vreme za povratak istom stazom...U scolikom jezeru nekoliko planinara se i okupalo. U pola 7 uveče, konačno stižemo do naših minibuseva. Za 13 i po sati hoda, prešli smo 27 km i savladali visinsku razliku od 1650 metara. Posle odlične jagnjetine koju nam je za večeru pripremio profesor iz Plava i druženja, umorni, ali prezadovoljni, otišli smo na spavanje. U nedelju ujutru

napuštamo Babino Polje, odlazimo do Plava, obilazimo Plavsko jezero, divimo se Visitoru koji se ponosno ogleda u njemu, a zatim nastavljamo i obilazimo manastir Sopoćani. U Novom Pazaru jedemo, naravno, čevape i krećemo ka Beogradu, gde stižemo posle 9 sati uveče...

Hvala domaćinima, kao i svim učesnicima! Iskreno se nadamo da će ova akcija prerasti u tradiciju.

Pogled na Krš Bogićevice, u daljini

Dva jezera ispod vrha

Izveštaj, vođa puta: Milan Lončar, PD Pobeda

Fotografije: Dragica Kocić, PD Vrbica